

Peter sen, Madsen og Poulsen udtalte sig derfor, og foruden af Udvalgets Mindretal blev den subsidiært tiltraadt af Hindenburg og Wille; men da denne sidste udtrykkelig betingede sig, at det saa blev en virkelig Generalomlægning, hvorved saa Kjøbenhavn, der nu havde 18,000 i Gennemsnit, fik en Repræsentant til fra det øvrige Land, erklærede S. A. Hansen, der var Ordfører, at derpaa kunde man aldeles ikke indlade sig, og Høgskro udtalte sig ligeledes bestemt derimod, medens han derimod nok kunde stemme, ikke for Motiveringen, men for selve Dagsordenen, hvor han forstod Udtrykket „utiltraadeligt“ saaledes, at hvad der i Djebliffet var utiltraadeligt ikke altid skulde være det. Dagsordenen vedtoges med 52 Stemmer imod 37.

Stillingen efter Samlingen 1871—72 var altsaa denne. Alle vare imod en bogstavelig Opfyldelse af § 32 med den deraf følgende store Forøgelse, og om en Omlægning kunde man ikke enes; men derimod ønskede Mindretallet med delvis Tilslutning fra enkelte af anden politisk Farve en Afhjælpning af de største Mangler, og det var derfor vist ubestrideligt i god Samklang med Tingets Menings Tilkendegivelser, da Regeringen i Samlingen 1873—74 foreslog 4 nh, nemlig 2 i Kjøbenhavn, 1 paa Frederiksberg og 1 i Aarhus, og saa desuden nogle Omlægninger i en Del Amt, Maribo, Odense, Vejle, Randers og Hjørring. Det maa jo nemlig her erindres, at Dagsordenen havde Reservationen „under de nuværende Forhold“, at Befolkningen, navnlig i Kjøbenhavn var tagen stærkt til (i Kjøbenhavns 1ste Kreds 39,000, i 5te 46,000, i Frederiksberg 45,000), og at der nu mindre end før var mindste Sandsynlighed for, at den øvrige Del af Landet vilde afstaa den Del af Repræsentationen, som Hovedstaden manglede, naar en retfærdig Omlægning skulde finde Sted.

Forlaget fik imidlertid langfra nogen ublandet gunstig Modtagelse. Th. Nielsen fandt Tidspunktet ubelejligh, men kunde gaa med til en hel Omlægning paa visse Be-

tingelser og eventuelt til en Grundlovsforandring og var i øvrigt ikke ubetinget imod. Winther vilde ogsaa en Grundlovsforandring, men vilde nu heller have 11 end det af Regeringen foreslaaede. Bajer var ogsaa stemt for en Grundlovsforandring, men indrømmer, at navnlig Forholdene i Kjøbenhavn nødvendiggjorde en Forøgelse, hvis man ikke kunde komme nogen anden Vej. Andre som Faaborg, Madsen, Kruse, S. A. Hansen vare derimod ubetinget imod, og Holstein-Bedreborg, der ganske sluttede sig til S. A. Hansens Opfattelse af § 32, antydede forskellige Veje, men ansaa den af Regeringen valgte for den fletteste.

Høgskro kritiserede Lovforslagets Detailler, og Berg var kommen til det Resultat, „at saa godt som alle i Tinget vare enige om den samme Opfattelse af § 32, nemlig at der selvfølgelig ikke stod en Tøddel om, at der skal være et ligeligt Antal i hver Kreds.“ Han kunde derfor kun gaa med til en Omlægning af Kjøbenhavns 9 Kredse. „Det er det eneste, der for Tiden kan være Tale om, hvis man ikke skal gaa til noget rigtigt gennemgribende, hvilket jeg tror, at hverken Tidsforholdene nu eller de foreliggende Forhold overhovedet kræve med Grundloven for Dje.“

Derimod blev Regeringsforlaget støttet af Frederiksen, Det. Hansen og Kimestad, der meget stærkt betonedes, at § 32 ogsaa forlangte saa vidt muligt Lighed i Kredsenes Størrelse, og at saaledes som enkelte Kredse i Kjøbenhavn nu saa ud, var det absolut stridende baade mod Grundlovens Ord og Aand, og i den Betænkning, som Flertallet (Bagger, Bønlykke, Faaborg, S. A. Hansen [Ordfører], Holstein-Bedreborg, S. Jensen, Kr. D. og S. Jensen samt Winther) afgav den 30te Marts 1874 umiddelbart for Samlingens Slutning, synes der at være taget et vist Hensyn dertil. Betænkningen begynder med at meddele, at mange havde ønsket en Grundlovsforandring, men man havde ikke kunnet enes om at forlange det, da nogle frygtede, at det skulde drage andet